

Petr - Tajemství Cesty

Jasně rudá krev lepila Bara-ghunovi prsty k jílcí meče a zasychala mu na předloktí do černého škraloupu. Jeho tvář, zbrocenou stříkanci mozků těch, které porazil, přetínala široce rozšklebená rána, táhnoucí se z čela přes nos až k bradě. Ale ani živé maso a krev hlubokého šrámu nedokázaly zakrýt grimasu napětí, jíž se mu stahoval obličej. Vážil došlápnutí na každý z viklavých a slizem vlhké tmy potažených kamenných stupů, trčících nepravidelně ze stěn široké šachty Temné věže. Vězel v zajetí absolutní prázdnoty bezedné hloubky, která zela pod ním. Ztěžka oddychoval. Louč, kterou držel v zubech a jejíž chabá narudlá záře vykrajovala z temnoty Věže mihotavou kapku reálného světa, mu napůl ucpávala ústa. Její neklidný plamen mu co chvíli připálil houštinu vousů sytíc tak vzduch pachem spáleniny.

Bara-ghunova noha ustrnula uprostřed kroku varována nejasným tušením, vtírajícím se do vyděšené mysli. Udeřil mečem do kameného kvádru, na nějž ještě před okamžikem hodlal vstoupit. Vyloupl se ze svého lůžka ve zdi a s přízračnou tichostí se zřítil do hlubin Věže. Ať napínal Bara-ghun svůj cvičený sluch jakkoliv, dopad kamene nezaslechl. Divokým krkolomným skokem překonal propast, jejíž bezednost se mu právě znovu připomněla a s vypětím zbytku sil se zachytil na dalším z výstupků trčících ze zdi. Nepřemýšlel o tom, co by se stalo, kdyby i tento stup povolil. Dno Věže muselo být v těsném sousedství pekelných bran Entreenu. Na chvíli si odpočinul, pak pokračoval ve své cestě dál, výš. Stále vzhůru. Až na vrcholek Temné věže, do samého srdce Zakázaného křídla pevnosti Dzong. ,

Mrtvola rglaje A-leunga ještě ani nevychladne a Dzong, a s ním i celý A-sgor, budou mít nového vládce - rglaje Bara-ghuna. Jen být tím prvním, kdo projde Cestu v Temné věži a ukáže Šošong-Namparovi rudý kámen šinde. V té chvíli mu strach, hrůza a vypočítavost vrhne k nohám všechny dosavadní odpůrce a protivníky s dlaněmi pokorně přitisknutými do týla. Slíží mu prach z řemenů bot, zatímco draví ptáci budou v hradním příkopu rvát vnitřnosti ze ztuhlého A-leungova těla. Zůstanou-li mu nesmrtelní bohové Jitaggu naklonění, zanoří mrchožrouti své ostré zobany i do očních důlků uťaté hlavy toho spratka Kalzanga Khampy, který si poté, co Bara-ghunův meč proťal hrdlo chroptícího rglaje, přeci jen může činit z titulu své pokrevní spřízněnosti s A-leungem nárok na uvolněný trůn. Jenže Bara-ghun neuprázdnil vladařskou síň proto, aby se v ní šerpou Pána A-sgoru přepásal ten nedomrlý skrček vylehávající celé dny i noci v zaprášených svítících z dob, které nepamatují ani starci s vousy prolezlými zelenou řasou.

Byl to snad právě vztek na Kalzanga Khampu, který zaplavil na okamžik Bara-ghunovu mysl a přinutil jej vykročit k dalšímu stupu o poznání energičtější. To mu zachránilo život. Kolem jeho hlavy se mihla sooka. Vylétla z temné díry v protější zdi a jako roztavený šleh udeřila o kámen těsně vedle Bara-ghunovy zkrvavené tváře. Nechybělo mnoho a zasáhla jej. Stačil ještě zdvihnout k obličejí cíp pláště, aby si chránil oči před oslepujícím výbuchem soočina světla a již zdvihal podvědomým pohybem meč. Sooka, snad otřesena svým prvním neúspěchem, vyrazila příliš zbrkle. Její dokořán rozevřená tlama blýskající šesti řadami ocelově modrých, nad břit jarlungského meče ostrých zubů, narůstala Bara-ghunovi se zběsilou rychlostí před očima. Prosmykla se kolem hrotu žoldnéřova meče a celá se chvěla slastným pocitem z pomyšlení, že zanoří špičáky do sladkého masa své oběti. Jen tak se mohla stát ta neuvěřitelná věc, že Bara-ghun stačil prudkým pohybem v poslední chvíli uhnout a sooka se minula i podruhé. Vzápětí se mihla vzduchem čepel meče a přetřela ohnivě stvoření vpůli. Ani tentokrát jitaggští démoni neodvrátili od Bara-ghuna svou přívětivou tvář, protože sooka po něm nestačila vypálit s plnou silou ohnivou vlnu svých předsmrtných křečí. Zasáhla jen meč, jehož čepel tím rozhavila doběla. Bara-ghun zaťal zuby, aby udržel rozpálený jílec v dlaních, na nichž mu naskakovaly puchýře. Musel se opřít o zeď a alespoň zády se zchladit o vlhké, studené kameny. Když popadl dech, vyrazil po téměř neznatelných stupech s ještě větší opatrností. ,

Nestoupal dlouho, když jeho ruce nahnátly prázdnotu chodby ústící do nitra Věže. Byl téměř na místě. Vytáhl se přes hranu a padl s úlevou na pevnou zem. Podle toho, co mu řekl o Tajemství Cesty rglaj A-leung s hrotem meče přiloženým k hrdlu, nemůže být komnata s tajemným Šošong-Namparem daleko. A Kalzang Khampa bude prvním, na koho pošve Bara-ghun to neviditelné vraždící stvoření. Bara-ghun cítil, že navzdory pohrdání, jímž častoval Kalzanga Khampu celý rglajský dvůr, je mu ze všech jeho protivníků nejnebezpečnější právě ten malý zmetek. Díky své rglajské krvi by mohl komukoliv dostatečně schopnému a tvrdému posloužit jako záminka a zároveň i obratně nastrčená figurka v boji o rglajskou šerpu. S druhým z rglajových dětí, Kalzang Khampovou sestrou Nordzinmou si už hlavu nelámал. Tu určitě rozsápala zběsilá horda Bara-ghunových žoldáků. Nabídl jim ji před samotným rglajem, aby tak A-leunga donutil vydat Tajemství Cesty. Svou nabídku splnil, jen co rglaje zabil. Potřeboval tu lůzu zdržet alespoň na chvíli, než všichni ukojí na bezvládném princeznině těle své zvířecké pudy rozvášněné prolitou krví. Jen tak mohl před každým z nich získat rozhodující náskok na Cestě. Rád by si s tou děvenkou pohrál sám, ale v sázce bylo příliš mnoho. Celý A-sgor. Už brzy bude moci mít kteroukoliv ženu říše.

Dorazil na konec chodby zahrazené jednolitým blokem zeleného kamene dhung-dhar zdobeného nádherným reliéfem. V mizerném světle dohasínající louče ohmatával povrch kamene.

Jestli mu rglaj v posledních okamžicích svého života zalhal, nikdy Šošong-Namparovu kobku neotevře a jeho naděje poklesnou hlouběji než dno Věže, jejíž stěnou se sem vydrápal. S bušícím srdcem sevřel konečky prstů kombinaci vzorů komplikovaného reliéfu, která měla sloužit jako zámek. Druhou rukou se ubezpečil, že má za pasem utátou rglajovu pravici s obrovským, rudým kamenem šinde, zarostlým do hřbetu ruky. Chtěl začít odříkávat patřičnou otvírací mantru, ale kámen pod jeho dotykem sám, lehce a téměř nehlučně ustoupil. Bara-ghunovi se odkryl pohled do nitra kobky osvětlené vše pohlcující modrou září. Byla prázdná! Bara-ghun se zachytil hrany dveřního bloku dhung-dharu a pomalu se svezl na kolena.

"Ómpf, kkhřst Plrréo!" zaklel zkomoleně jazykem zvířecích Pennisetů, v jejichž službách táhl kdysi s nahým mečem v ruce zpustošeným A-sgorem a poprvé mohl vychutnávat slabý odvar pocitu vlády nad touto zemí. Nikdo v celé říši kromě rglaje neznal Tajemství Cesty otevírající komnatu Šošong-Nampara, ale každé malé dítě vědělo, že jinak neviditelný Šošong-Nampar je ve své cele patrný jako namodralý stín. Už to, že se dveřní blok otevřel bez odříkání patřičné mantry, jedné z nejtajnějších manter tohoto světa, dokazovalo, že Bara-ghuna někdo předešel. Ale kdo? Rglaj ještě nedochroptěl a on se už jako šílenec hnál sem, zatímco jeho žoldáci, jediní kteří snad mohli zaslechnout něco z Tajemství Cesty, začínali rvát z Nordzinmy drahá roucha. V té chvíli pro ně neexistovalo nic jiného než tlak v slabínách, jehož se museli za každou cenu zbavit. Na cestě nezahlédl nikoho za sebou, tím méně před sebou. Kdo je tím prokletcem, který jej dokázal předstihnout? Kdo? A koho označil Šošong-Namparovi za jeho nejbližší oběť? Při této otázce mu vstávaly vlasy hrůzou a u jejich kořínků vyřázel studený pot. Byl ochoten se postavit samojediný třeba i malohovi - příšeře z bažin Čilagunu. Do něj mohl zatnout svůj meč, pokud by našel skulinu v jeho krunýřích, krytých jedovatými ostny, a měl naději, byť nepatrnou, stisknout mu rukou hrdlo, pokud by dokázal uhýbat jeho obřímu žihadlu. Ale Šošong-Nampara nelze porazit. Mimo svou kobku je Šošong-Nampar dokonalou prázdnotou, která jde důsledně za příkazem toho, kdo jí ukázal šinde a odříkal patřičnou mantru. Teď mohl ten rozkaz znít jen jediným možným způsobem: "Smrt Bara-ghunovi!"

Bara-ghun se přitiskl ke zdi v bláhové naději, že si tak kryje záda. Ještě marnější byl jeho pokus rozhlédnout se kolem sebe a pátrat po Šošong-Namparovi v modré záři deroucí se do chodby z pootevřené komnaty. Nikdo, kromě rglaje, který jej vypustil, nepřinutí Šošonga-Nampara vrátit se zpět do kobky s nesplněným úkolem. Přízrak pobývá venku jen vzácně. Generace rglajů si jej navzájem předávají a vchod do jeho úkrytu v Temné Věži otevírají jen v nejbeznadějnějších chvílích říše. Někteří rglajové nikdy nebyli nuceni použít jeho služeb a

jejich vlády jsou mudrci vzpomínány jako šťastné. Každé vypuštění Šošong-Nampara zaznamenávají posvátné knihy s největší pečlivostí jako předzvěst těžkých časů. Bara-ghun četl ty zápisy už jako malý chlapec, který se sotva naučil čtvrtině všech znaků. Ale už tehdy zatoužil po vládě nad A-sgorem s Šošong-Namparem po pravici, plnícím na kývnutí prstu každý jeho rozmar. Teď měl jeho tajemnou sílu, kterou už už svíral v pěsti, namířenu proti sobě. To nemůže být pravda! To není přeci možné! Znovu nahlédl do modrého jasu kobky a upíral do něj oslněný zrak přivyklý stále ještě temnotě Věže. Nikde nic. Ani stín. Jen ničím nerušená, oslňující modř.

Bara-ghun vzepřel svůj jarlungský meč mezi stěnou chodby a hranou dveřního bloku dhung-daru. Takto zabezpečenou škvírou se prosmykl do kobky. Šátral kolem sebe rukama a snažil se zachytit byt' jen závan vzduchu způsobený Šošong-Namparovým neopatrným pohybem.

"Tak se ukaž !" zařval Bara-ghun nepřítelny strachem a vzteky. "Tak se ukaž, ty, cos žral maso svých předků!"

Jakoby v odpověď na tu urážku se dhung-darový blok pohnul. Meč se začal s chvěním ohýbat. Bara-ghun se vrhl k východu, ale uprostřed cesty musel padnout k zemi, protože jeho meč, vymrštěný obrovským tlakem zavírajících se dveří, vystřelil proti němu. Prolétl mu nad hlavou a s třeskotem narazil o protější stěnu. Vzápětí dveřní blok usedl do svého lůžka ve stěně a vše pohltila silná modrá zář, v níž po chvíli ani nevěděl, kde má východ z kobky hledat. Sebral meč a jako šílenec se s ním vrhl proti zdem. Při prvním úderu se jarlungská čepel rozletěla na tisíce drobných střípků tak blankytných, že se okamžitě rozplynuly v záři kobky.

Z Bara-ghunových úst se řinul nepřetržitý proud těch nejstrašnějších kleteb, jaké za svůj žoldácký život nasbíral. Vysílený vztekem, strachem a bezmocí se nakonec zhroutil na zem a ztratil vědomí.

Nevěděl, jak dlouho tak ležel, když do jeho mysli pronikla slova mantry. Hladila jeho duši sametovými dotyky. Pomalu otvíral oči. Díval se do příjemné modři. Tělo měl nezvykle vláčné a uvolněné. Myšlenky mu rychle klouzaly mozkiem a v jediném okamžiku si dokázal vybavit do nejmenších podrobností vše, co se s ním v Temné věži dělo. Kdyby chtěl, mohl by vidět i to, co se teprve stane.

"...ning-dče, ngang-če penpó, La!" dozněla slova mantry a všeobklopující modř se se skřípěním kamenných čepů dveřního bloku otevřela do černočerné tmy chodby. Vstal, ale dříve než se stačil jen pohnout směrem k východu z kobky, srazil jej na kolena rudý jas kamene šinde. Zdvihl dlaň před oči, aby si je chránil před ostrou, krvavou září.

S hrůzou však zjistil, že jeho ruka, stejně jako celé tělo, zcela ztratila svou hmotu a odráží se od svého okolí jen o pár tónů sytějšími odstíny modři. Musel napnout všechny své síly, aby dokázal sklouznout pohledem z šindeové kameje, vrostlé do hřbetu ruky příchozího, a pohlédnout mu do tváře. Poznal jej. Okamžitě jej poznal navzdory létům, které do vrásek a šedivých vousů vetkal čas. Skrček Kalzang Khampa! Muselo trvat celý lidský věk, než dorostl v tohoto důstojného muže přepásaného šerpou Pána A-sgoru. Bara-ghun nebyl mocen donutit hlasivky k jakémukoli zvuku, ačkoliv by nejradši řval hrůzou z toho, co viděl.

"Šošong-Nampare!" oslovil jej rglaj Kalzang Khampa. "Je čas nejvyšší nouze a vyvést nás z ní může jen splnění úkolu, který ti uložím. Vykonáš jej ku prospěchu a blahu lidu A-sgoru!"

Rglaj se smutně usmál.

"Na konci tvého úkolu tě čeká smrt jako každého Šošong-Nampara. Ale brzy se najde někdo stejně bezohledný a ctižádostivý jako ty. Sám a dobrovolně vběhne do pasti Temné Věže v Dzongu a služba Šošong-Namparů, jejímž prostřednictvím se od nepaměti alespoň nepatrný zlomek lidského zla přetavuje v dobro, bude pokračovat.",

Kalzang Khampa domluvil a důstojným krokem zamířil ven z kobky.

"Jsem ti k službám, rglaji," zaševelila neznámá síla Bara-ghunovými nehmotnými rty a zároveň jej postrčila, aby následoval svého pána.